

Hamnet (2025)

Regie: Chloé Zhao | 126 minuten | biografie, drama, geschiedenis, romantiek | Acteurs: Jessie Buckley, Paul Mescal, Jacobi Jupe, Zac Wishart, James Lintern, Joe Alwyn, Justine Mitchell, Eva Wishart, Olivia Lynes, Bodhi Rae Breathnach, Effie Linnen, Emily Watson, David Wilmot, Freya Hannan-Mills, Dainton Anderson, Louisa Harland, Elliot Baxter, Faith Delaney, Smylie Bradwell, Laura Guest, John Mackay, Noah Jupe, El Simons, Sam Woolf, Hera Gibson, Jack Shalloo, Raphael Goold, Shaun Mason, Matthew Tennyson, Clay Milner Russell, Javier Marzan

In 2020 verscheen Maggie O'Farrells roman 'Hamnet'. Ze wilde een licht schijnen op William Shakespeares zoon Hamnet, die stierf toen hij elf jaar was. Het is O'Farrells fictieve kijk op hoe de omstandigheden destijds geweest zouden zijn. Een geromantiseerde vertelling over hoe de bekendste toneelschrijver op aarde op het idee kwam voor chef-d'oeuvre Hamlet. Niemand minder dan de gevierde Chloé Zhao brengt deze tragiek nu naar het witte doek.

Stratford-upon-Avon, 16e eeuw. In een wereld vol groen zien we hoe de eigengereide Agnes de aandacht trekt van Will. Hij geeft les in Latijn, maar is veel meer bezig met die mysterieuze vrouw. In rap tempo ontstaat er een bijzondere liefde tussen de twee en krijgen ze samen drie kinderen, waaronder een tweeling. Het kroost groeit op in een warm nest, maar ze zien hun vader wel erg vaak naar Londen vertrekken om zich bezig te houden met schrijven en toneel. Tijdens een van zijn uitstapjes naar de Engelse hoofdstad slaat het noodlot toe. Hamnet, hun enige zoon, laat door de pest het leven. Dit heeft grote gevolgen voor de gezinsdynamiek. Twee rouwende ouders proberen de dood van hun zoon ieder op hun eigen manier een plekje te geven.

In de eerste helft van de film vertelt Will een verhaal aan Agnes over Orpheus en Eurydice. Direct voel je dat dit een voorbode is van wat deze twee mensen te wachten staat. Alsof de dood al smachtend op hun stoep staat, wachtend om toe te slaan wanneer de pijn het hevigst zal zijn. Loerend op het moment om die kaars die eens zo helder flikkerde zonder pardon uit te blazen.

Diezelfde eerste helft van 'Hamnet' heeft moeite om zijn draai te vinden. De liefde tussen Agnes en Will voelt gefabriceerd en zelfs een beetje ongemakkelijk. Pas wanneer de kinderen geboren worden en het gezin compleet is, komt het verhaal op gang. Alles daarvoor is louter introductie die er een beetje overhaast doorheen wordt gejaagd. Wanneer de film het juiste ritme te pakken heeft, zien we hoe briljant Chloé Zhao melancholische personages in beeld kan brengen.

Want melancholiek staat centraal in 'Hamnet'. Zelden is een film zo droefgeestig van aard. Het verdriet en de pijn sijpelen door het beeldscherm en hebben een grote weerslag op jou als kijker. Daar waar het het meeste pijn doet, is de film op zijn best. Dat heeft vooral te maken met een waanzinnige Jessie Buckley die op intense wijze een verloren moeder speelt. Iemand die alles overheeft voor haar kinderen, maar machteloosheid voelt als haar zoon heengegaan is. Ze voelt zich in de steek gelaten door haar man Will – ofwel William Shakespeare – die benoemt dat hun levens doorgaan en dat hij in Londen moet zijn omdat mensen daar verwachtingen van hem hebben.

Aldaar probeert Will het verlies op een andere manier te verwerken. Hij kruipt in de pen om het befaamde Hamlet te schrijven. In de overweldigende apotheose zien we hoe dit toneelstuk voor het eerst opgevoerd wordt. Al het leed van Will en Agnes ligt daarin besloten. De kracht waarmee Zhao dit tot leven brengt, is exceptioneel. Begeleid door de magistrale muziek van Max Richter laat ze je met een brok in je keel de zaal uitlopen.

'Hamnet' komt vooral sterk voor de dag vanwege een uitmuntende cast. Elk radertje, hoe klein ook, draagt bij aan een van de meest hartverscheurende films van het decennium. Eerdergenoemde Jessie Buckley verdient absoluut de Oscar voor beste actrice van het jaar. Naast haar staat Paul Mescal, die inmiddels een abonnement heeft op weemoedige rollen. De gedachten gaan daarbij uit naar 'Aftersun' en 'Normal People'. Hij heeft een aantal ijzersterke monologen, maar weet juist ook zonder woorden precies de juiste snaar te raken.

Een andere lofzang moet gemaakt worden voor Jacobi Jupe. Hij is het jongere broertje van Noah Jupe – die overigens ook op indringende wijze een gewichtige rol speelt in 'Hamnet'. De misère die hij doorstaat spat werkelijk van het scherm af. Hij speelt een vertederende jongeman en laat je meermaals naar adem happen. Jupe is meer nog dan Jessie Buckley de kern van het tranendal dat zich over je uitstort.

Voor de term 'meesterwerk' komt dit niet in aanmerking. Door het overijlde tempo in de eerste helft mist de aanzet nog gewicht. Het moge echter duidelijk zijn dat alles wat daarna komt gemikt is op de emotionele instorting van het publiek. U zijt gewaarschuwd. 'To be or not to be' is niet de vraag, maar 'to bring zakdoekjes or not' is dat wel.

Sjoerd Crins